

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2007 r. — Hadmi przeciwko Radzie

(Sprawa T-75/07)

(2007/C 117/35)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Hadmi (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: M. J. G. Uiterwaal, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w jego przypadku wspólne stanowisko 2002/402/WPZiB (Dz.U. 2001, L 344, str. 93) zostało niesłusznie wykorzystane jako podstawa zastosowania rozporządzenia 2001/2580/WE (Dz.U. L 344, str. 70), w związku z czym rozporządzenie to nie znajduje względem niego zastosowania;
- ewentualnie stwierdzenie, że rozporządzenie nie może być stosowane względem skarżącego;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji 2006/1008/WE z dnia 21 grudnia 2006 r. (Dz.U. L 379, str. 123);
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący został skazany na karę pozbawienia wolności, po tym jak sąd krajowy uznał za udowodnione, że skarżący był członkiem organizacji terrorystycznej (Hofstadgroep). Skarżący wniósł apelację od tego wyroku.

Decyzją 2006/1008/WE ⁽¹⁾ Rada umieściła nazwisko skarżącego w wykazie osób, grup i podmiotów, do których zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 ⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi, że zarówno zaskarżona decyzja, jak i zaskarżone rozporządzenie zostały wydane z naruszeniem istotnych przepisów formalno-prawnych i w szczególności nie zostały dostatecznie uzasadnione. W odniesieniu do rozporządzenia skarżący podnosi również, że Rada nie uzasadniła, dlaczego rozporządzenie to miało być niezbędne z punktu widzenia wspólnego rynku. W odniesieniu do decyzji skarżący podnosi brak uzasadnienia, dlaczego Rada była zdania, że rozporządzenie nr 2580/2001 ma być stosowane względem skarżącego.

Ponadto zaskarżona decyzja jest pozbawiona odpowiedniej podstawy prawnej. Rozporządzenie nr 2580/2001 narusza mianowicie traktat WE w zakresie, w jakim ma być ono stosowane względem skarżącego. Zaskarżone rozporządzenie nie służy wykonaniu bezwzględnych zobowiązań wynikających z rezolucji przyjętej przez Radę Bezpieczeństwa ONZ. Ponadto

brak jest jakiegokolwiek związku pomiędzy skarżącym i państwami trzecimi, czy innymi aspektami wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w związku z czym drugi filar UE nie stosuje się do sytuacji skarżącego.

W tym kontekście skarżący podnosi następnie, że art. 308 WE nie stanowi odpowiedniej podstawy prawnej, ponieważ brak jest związku z urzeczywistnieniem wspólnego rynku. Ponadto zaskarżone rozporządzenie nie realizuje żadnego celu Unii, w związku z czym art. 60 WE w zw. z art. 301 WE i art. 308 WE również nie stanowią odpowiedniej podstawy prawnej.

W końcu skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza jego prawa podstawowe, w szczególności prawo do niezakłóconego korzystania z własności oraz prawo do niezakłóconego życia prywatnego, które chroni między innymi europejska Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC).

⁽¹⁾ 2006/1008/WE: Decyzja Rady z dnia 21 grudnia 2006 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 379, str. 123).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 70).

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2007 r. — El Fatmi przeciwko Radzie

(Sprawa T-76/07)

(2007/C 117/36)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Nouriddin El Fatmi (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: M. J. G. Uiterwaal, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w jego przypadku wspólne stanowisko 2002/402/WPZiB (Dz.U. 2001, L 344, str. 93) zostało niesłusznie wykorzystane jako podstawa zastosowania rozporządzenia 2001/2580/WE (Dz.U. L 344, str. 70), w związku z czym rozporządzenie to nie znajduje względem niego zastosowania;

- ewentualnie stwierdzenie, że rozporządzenie nie może być stosowane względem skarżącego;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji 2006/1008/WE z dnia 21 grudnia 2006 r. (Dz.U. L 379, str. 123);
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z podniesionymi w sprawie T-75/07 Hamdi przeciwko Radzie, z wyjątkiem ostatniego zarzutu, którego skarżący w niniejszym postępowaniu nie podnosi.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2007 r. — KG Holding (w likwidacji) przeciwko Komisji

(Sprawa T-81/07)

(2007/C 117/37)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Jan Rudolf Maas działający w charakterze zarządcy sądowego w postępowaniu upadłościowym dotyczącym K.G. Holding N.V. (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci G. van der Wal i T. Boesman)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 lipca 2006 r. dotyczącej postępowania w sprawie C 30/2005;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji 2006/939/WE z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie zgłoszonej przez Niderlandy pomocy na rzecz KG Holding NV ⁽¹⁾.

Środek ten obejmuje pomoc na restrukturyzację, którą Niderlandy zdecydowały się udzielić KG Holding NV przekształcając wcześniej zatwierdzoną pożyczkę na ratowanie przedsiębiorstwa wraz z należnymi z jej tytułu odsetkami w kapitał udziałowy. W zaskarżonej decyzji Komisja uznaje niniejszą pomoc na restrukturyzację za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Komisja twierdzi także, że Niderlandy powinny odzyskać od KG Holding NV i jej spółki zależnej Kliq BV tą część pomocy, którą KG Holding NV przekazała spółce Kliq BV w postaci pożyczki na ratowanie przedsiębiorstwa, która to pożyczka została przekształcona w kapitał udziałowy; ponadto Niderlandy zobowiązane zostały do zgłoszenia zarządcy sądowemu swojego

roszczenia względem KG Holding NV i/lub Kliq Reintegratie jako wierzyciel w postępowaniu upadłościowym.

Na poparcie swojej skargi, skarżąca podnosi, że po pierwsze, Komisja popełniła błąd w ocenie co skutkuje tym, że zaskarżona decyzja nie jest odpowiednio uzasadniona i stanowi naruszenie art. 87 ust. 1 WE. Skarżąca twierdzi w szczególności, że Komisja błędnie uznała, że Niderlandy były zobowiązane do zgłoszenia jako wierzyciel swojego roszczenia względem KG Holding i Kliq Reintegratie w wysokości 35,75 mln EUR u zarządcy sądowego w postępowaniu upadłościowym. Zdaniem skarżącej nie jest jasne czy w odniesieniu do KG Holding Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, że bezprawnie przyznana pomoc o wysokości 35,75 mln EUR powinna zostać odzyskana przez Niderlandy czy też mowa jest o pomocy na restrukturyzację, którą Komisja zatwierdziła na podstawie pkt 23 lit. d) wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw ⁽²⁾. Co więcej, skarżąca twierdzi, że Komisja w swojej decyzji z dnia 16 grudnia 2003 r. ⁽³⁾ postanowiła, że kwota ta zostanie wykorzystana na finansowanie zwolnień pracowników i na spłatę pozostałych zobowiązań spółki Kliq Reintegratie, po czym Kliq Reintegratie miała zostać poddana likwidacji.

Skarżąca podnosi, po drugie, że Komisja błędnie zarzuciła dokonanie pełnej zapłaty za udziały KG Holding w Kliq BV poprzez zaliczenie obowiązku dokonania pełnej zapłaty na poczet roszczenia KG Holding wobec Kliq BV wynikającego z umowy pożyczki. Nie zostało to jednak zawarte w decyzji z dnia 5 sierpnia 2005 r. ⁽⁴⁾ w sprawie wszczęcia postępowania. Skarżąca twierdzi, że Komisja nadużyła władzy i działała w sposób sprzeczny z prawem do obrony i zasadą *audi alteram partem*.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja niesłusznie nie ustaliła, że omawiana pomoc ma negatywny wpływ na konkurencję i wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi; w każdym razie ustalenia Komisji w tym przedmiocie nie zostały odpowiednio uzasadnione.

Po czwarte, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie ustaliła, iż omawiana pomoc w wysokości 9,25 mln EUR powinna zostać odzyskana przez Niderlandy od KG Holding i Kliq BV. Ponadto skarżąca uważa, że Komisja także błędnie ustaliła, iż omawiana pomoc w wysokości 35,75 mln EUR powinna być odzyskana od KG Holding i/lub Kliq Reintegratie poprzez zgłoszenie tego roszczenia w postępowaniu upadłościowym. Zdaniem skarżącej, z powodu likwidacji KG Holding, Kliq Reintegratie i Kliq BV odzyskanie kwoty omawianej pomocy będzie absolutnie niemożliwe i w każdym razie stało się bezprzedmiotowe ponieważ odzyskanie polegające na zgłoszeniu pomocy w postępowaniu upadłościowym dotyczącym tych spółek jest niepotrzebne i nie ma w żadnym razie znaczenia dla przerwania naruszenia konkurencji.

Po piąte, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w swoich twierdzeniach i wnioskach prawnych dotyczących kredytu na rachunku bieżącym o wysokości 17 mln EUR, który został przekazany przez Niderlandy spółce KG Holding w następstwie ustalenia, że jest on zgodny z zasadami dotyczącymi pomocy państwa i który nie stanowi środka będącego przedmiotem oceny w zaskarżonej decyzji.